

Nezašli jsme
PŘÍLIŠ DALEKO?

THRILLER

ŽERT

L. V. MATTHEWS

ŽERT

Published in 2021 by Welbeck Fiction Limited

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Marcela Uhrová, 2022

Cover © Black Sheep, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1890-0 (pdf)

ŽERT

L. V. MATTHEWS

VENDETA

Mé rodině, která vždy věřila, že to dokážu.

PŘEDMLUVA

V šestnáctém století znamenalo slovo žert „hříšný čin“, i když jeho moderní definice je mnohem mírnější: kanadský žertík nebo škodolibé jednání.

Díváme se na kanadské žertíky v televizi i online a smějeme se těm nevinným lidem, kteří se nechali nachytat. Bavíme se jejich rozpačitostí a zmatením, pak je vypneme a zapomeneme na ně. Tyto žertíky vnímáme jako neškodné, protože tak nám byly prodány, a většina z nich taková skutečně je, ale lidská přirozenost jde neustále kupředu a my budeme vždy chtít ty hranice posouvat. Rok od roku se píšou krutější léčky a hranice mezi tím, čemu říkáme komedie, a tím, co bychom mohli označit za kruté, se stírá. Vidíme, jak jsou lidé zraňováni: jejich nepříjemné tělesné pocity jsou zřetelné zvenčí a možná je spalují stejně intenzivně i zevnitř. Možná že se slovo žert nikdy příliš nevzdálilo svým původním kořenům jako něco krutého a ponižujícího.

Buďte vlídní, připomínáme si všichni navzájem, ale kdo je schopen být laskavý pořád? Být člověkem má i temnější stránku, a pokud nedokážeme najít způsob, jak tuto část sebe samých uspokojit, necháme to za sebe udělat ostatní. Ale jak daleko můžeme zacházet ve znepokojování jednoho člověka proto, aby-chom druhého pobavili? A kdo rozhoduje o tom, co je férové, pokud jde o komedii? Budeme to posouvat stále dál a dál, dokud se žert zcela nemine účinkem?

Co kdybyste se obětí nějakého žertu, který flirtuje nebezpečně blízko krutosti, stali vy? Jak daleko by to muselo zajít, abyste se pomstili za žert považovaný za „neškodný“?

PRVNÍ KAPITOLA

Kdysi jakási studie uváděla nárůst spropitného o čtyři procenta, pokud se servírka dotkne zákazníka, a proto se nyní Wendy dotýká všech – prstem na paži, rukou na rameni.

„A pokud ten dotek někde něco změní, je to tady, že?“ říká, když kolem mě pluje s ústřicemi na stříbrné misce s ledem.

Má pravdu. Restaurace Cello se nachází v Bloomsbury, soupeří s Claridge's, Le Gavroche a Ledbury a přitahuje bohaté. Dnes večer je jídelna plně obsazena. Na pozadí hučí konverzace a pronikavý zvuk příborů na porcelánu. Máme tu několik štamgastů: plukovníka, který hraje v zadním rohu solitér, mediální pár, který je sezdaný, ale nikoli spolu navzájem, a tureckého básníka s elegantním spirálovitým mateřským znaménkem na krku. Noví zákazníci žasnou nad výzdobou restaurace; nějaká postarší žena chce vědět, kde jsme sehnali tu obrovskou červenou lišku z porcelánu, mračící se přes bar na všechny ty lovecké výjevy, jež cválají přes zdi. U rohového stolu mám váženého podnikatele, který rozlil brandy na jakýsi dokument, a když ho pod horkými světly servisního pultu suším, všichni skloníme hlavy, abychom si ho přečetli, a dole na stránce vidíme, že je tam částka větší než miliarda dolarů.

„Ty bláho!“ říká Wendy. „Zapomeňte na dotyky, tomu chlapi se musíte posadit na klín!“

Ale ví, že já to neudělám, protože já se lidí nedotýkám. Já si v nich na rozdíl od ní čtu: všechna ta zvednutá obočí, všechny

možné úsměvy, které dokáže tvář vykouzlit, a nonšalantní krčení rameny mezi manželi a milenci, přáteli a rodinami. Vidím je smát se, vidím je se hádat a vidím je plakat – ačkoli se v těch chvílích odvracím, protože jsem nerada svědkem toho, jak se něco rozpadá, když ty kousky nemohu posbírat.

Dnešní večer je pro mě na klienty dobrý. Později, aniž by se to kdy dozvěděli, zasednu ke svému kuchyňskému stolu a nakreslím si je. Vložím je do svého portfolia ke všem ostatním. Je jich už příliš mnoho na to, abych je mohla spočítat, protože jsem v té restauraci roky a přemýšlím o nich už pár dní. Je snadné myslet na vzrušující či okouzlující život někoho jiného, když je můj vlastní život daleko obojího. Já jsem ve svém vlastním portfoliu nepopsaný list.

Nenápadně ke mně přistoupí David. Je manažerem restaurace, Francouz, stejně jako kuchyně této restaurace. Je mu něco málo po třicítce a má jestřábí nos. Dnes večer je bezvadně oblečen v bleděmodrém obleku a světle hnědých polobotkách. Kreslím ho pravidelně. Bavím se úhly jeho těla a tvarem jeho čelisti.

„Ten strom,“ říká. „Nenaklání se?“

David si s naším stromem dělá neustále starosti. Je to deset stop vysoká norská borovice pokrytá tisíci světýlky, stříbrnými zvonky a ručně foukanými skleněnými baňkami. Kdyby se skácela, s největší pravděpodobností by zapálila celou jídelnu.

Je pátek jedenáctého prosince a vánoční stromky jsou po celém městě. Nákupní centra mají výlohy vyzdobené už měsíce, supermarkety jsou přeplněné potravinami ještě déle a celé ulice září vánoční náladou. V mé ulici je dům se stromem v okně, který mi připomíná ty, jež jsme mívali, když jsem byla malá. Vysoký, s rozložitými dlouhými tenkými větvemi zdobenými různobarevnými světly a anděly vyrobenými ve škole. Je to pravý domácí stromek a já se na něj ráda dívám, když jdu kolem, protože to dlužím duchu dřívějších Vánoc.

„Myslím, že je to OK,“ říkám.

Zašklebí se. Dělá si starosti s malým psem v kabelce jedné z dam, který ke stromu nezbedně vzhlíží.

„Ten pes ho nestrhne, Davide,“ poznamenám.

„Myslíš, že ne?“ říká. „Naše rodina měla kočku, která složila nejvyšší strom, jaký jsem kdy viděl.“

„Měli jste leoparda?“ ptám se.

Usměje se a pak pohlédne ke dveřím. „Ach, přišel stůl dvanáct,“ říká. „Můžeš to říct Wendy? Dvanáctka je dnes její.“

Podívám se a vidím do jídelny vstupovat pár. Ona vypadá, že je jí něco přes čtyřicet, políbená zimním sluncem, s bronzovými, vysokými lícními kostmi a na sobě má kožešinovou čepici měděné barvy zakrývající blond vlasy barvy šampaňského. On je možná o deset let starší a je vysoký a rozložitý. Má husté tmavé zastřižené vlasy a na sobě na míru šitý kabát. Když se usmívá, má ve tváři dolíček. Všichni zaměstnanci jeho úsměv opětuji a hosté, kteří si jich všimli, odvracejí oči, ale usmívají se též. Přemyslím, co to na některých lidech je, že jsou tak magnetičtí, že dokážou učarovat plně restauraci lidí. Musí být slavní – já žádné příchozí nikdy nepoznám.

„Kdo to je?“ ptám se.

Ale David přešel restauraci, aby je pozdravil. Jdu do kuchyně, protože právě tam najdu Wendy, se zadkem posazeným na leštěné oceli, jak si prstem krotí vlasy při hovoru s šéfkuchařem, jenž je ženatý a má dvě děti. Jakmile otevřu dveře, praští mě do uší hluk kuchyně a uprostřed toho rozruchu je Wendy, která seskočí z pracovní desky, ale pak se usměje, když vidí, že jsem to já.

„Dobrá, zlato?“ říká.

„Přišel stůl dvanáct,“ odpovídám.

„Ó, můj bože! Jim a Lucinda!“ vykřikne. „Ano? Jsou to oni?“

„Kdo to je?“ ptám se.

Ale ona neposlouchá; kontroluje si vlasy v malém zrcátku u zdi a pak z kuchyně odchází. Já ji následuji a spolu s ní

pozoruji, jak David vede ten pár k našemu zlatému stolu: vpředu, ve středu jídelny, kde je v restauraci uvidí co nejvíce lidí.

„Jsou slavní?“ ptám se.

David jim bere kabáty a oni se ve stejném okamžiku usadí – Lucinda v hedvábných olivově zelených šatech, hrdlo i ruce zdobené diamanty, a Jim v černém saku, elegantní šedé košili a tmavomodrých džínách.

Wendy utrousí pohrdavé tsss. „Lucinda Kitová je bývalá modelka, ale je slavnější teď, protože si vzala Jima Valenteho.“

Jim Valente. To jméno mým tělem, zejména žaludkem, projede jako elektrický proud – praští do mě a pak se ode mě odrazí.

„Jim – Jim...?“ zašeptám. Pohlédnu vzhůru, jako by to jméno bylo nějaké okřídlené stvoření. „Co jsi to říkala?“ ptám se.

„Jim Valente,“ odvětí. „Pokud jsi scenáristka nebo herečka, pak je tohoto člověka dobré znát. Páni, na starého chlapa vypadá sexy. Připadá ti sexy?“

Mám sucho v ústech a zadrhávám se. „Já... Já nevím.“

Wendy na mě koukne. „Jsi v poho?“

„Jasně, v poho,“ říkám.

Ale v pohodě nejsem. To jméno mi přijde jaksi povědomé, *znepokojuje* mě, ale nevím proč.

Ta noc je rušná a já nenacházím čas dále se Wendy na Lucindu Kitovou a Jima Valenteho vyptávat, ani se nedostanu k telefonu, abych si je vyhledala. Místo toho je pozoruji. On sedí rovně, a když si uhlazuje vlasy a pozvedá sklenici s vínem, jsou jeho pohyby ladné jako tahy štětcem. Lucindiny pohyby jsou pravý opak: rozvážené a téměř smyslné. Nohy v punčochách jí klouzají pod stolem jako po másle sem a tam, dává si nohu přes nohu a pak zase zpátky. Málokdy spolu přeruší oční kontakt a smějí se všemi svými dokonale bílými zuby.

„Když to máš, tak to ukaž,“ říká Wendy, když kolem sebe v jídelně procházíme.

Jedí červené parmice se sépiovým inkoustem, hovězí se šalotkou a estragonem, sýry jako dezert a po celou dobu obsluhy má Wendy na tváři výraz vyhrazený speciálně pro bohaté, je samý úsměv a mrká na ně. Someliér Pavel, který se neusmívá nikdy, vypadá nesměle, kdykoli je k jejich stolu přivolán, a dokonce i seriózní David na ně letmo pohlíží častěji než na jiné hosty. Lidé u ostatních stolů po nich házejí pohledy a úsměvy přes celou místnost v naději, že budou opětované, a Jim a Lucinda se po celou tu dobu předvádějí.

Přesně v deset třicet zvedne Jim Valente ruku.

„Asi mají nějakou akci,“ říká Wendy, když chystá jejich účet. „Nějaký večírek. Pítí na střešní terase. Přijde k nim na návštěvu nějaký úžasný herec.“

„Odkud to jeho jméno znám?“ ptám se jí, ale ona sviští zase pryč.

Sleduji, jak pokládá reliéfní černou složku s logem restaurace Cello na roh stolu a Jim vytahuje z vnitřní strany svého saka světle hnědou koženou peněženku a pokládá na ni svou kartu, aniž by tu složku vůbec otevřel a podíval se, kolik to stálo. Jdu uklidit stůl, který je kousek od jejich, abych se na něj mohla stále dívat a osvěžila si paměť, kterou mi jeho jméno čeří, ale nevydává žádné odpovědi. A pak stojí pospolu, přinesou jim kabáty a oni z restaurace rychle odcházejí.

Jakmile se za nimi zavřou dveře, začnou ostatní hosté i všichni zaměstnanci konverzovat, ale já odcházím do kuchyně, jdu k zadním dvířkám mrazničky a položím si hlavu na chladný kov, protože je mi špatně.

„Davide, kdo je Jim Valente?“ říkám.

Blíží se půlnoc a všichni kromě nás, poskoka v kuchyni a uklízeček odešli domů. Sedíme u jednoho ze stolů, já leštím příbory a David prochází rozpis služeb. Obvykle mám ráda tyto chvíle, kdy jsem s ním sama, protože mi nikdy neklade otázky

na tělo a můžeme oba mlčet, ale dnes večer jsem nervózní. Ne-
přestala jsem myslet na Jima Valenteho. Chci jít domů a zjistit,
odkud bych to jeho jméno mohla znát.

„On je špička,“ odpovídá David.

Špičky jsou elita, exkluzivní.

„Vlastní produkční společnost jménem Kyklop,“ říká. „Dělají
velké seriály.“

Kyklop. To mé paměti nikterak nepomáhá.

„Letadlo, můj oblíbený, je jedním z nich. Ten přece znáš, *oui?*
Je to o tom dvojitém agentovi, který je pilot, a nikdo neví, že
převází informace mezi Amerikou a Ruskem?“

„Ne,“ říkám.

Usmívá se. „Znáš *Všechny ty dlouhé dny?* O turné rockové
kapely z osmdesátých let?“

„Žila jsem sedm let ve Francii,“ vysvětluji. „Myslím, že ty
seriály neznám.“

Směje se. „Já jsem také Francouz, Eleanor! Rodilý! Ale viděl
jsem je. Dobře, ale *Vtipálky* znáš, *oui?* To proto lidé dnes večer
v restauraci tolik povídají —“

Davidu přeruší zvonění restauračního telefonu. Podíváme se
na sebe překvapeně, protože v tuto dobu nikdy nezvoní. Vstane,
aby to zvedl u baru, a já pokračuji s těmi příbory, třu látkou
nahoru a dolů po rukojeti poslední lžice, takže se v ní vidím:
zrzavé vlasy, pihy po celé tváři a jizva na čele od té chvíle, kdy
jsem ve dvou letech spadla na sklo nádrže s rybami.

„Musím něco vyřídit,“ říká David a po několika minutách
se ke mně vrací.

Dívám se na něj.

„To byl Jim Valente, na tom telefonu,“ vysvětluje. „Nechal tu
svou kreditní kartu a já ji našel za barem. Pavel mi to určitě
zapomněl říct.“

Náhle se postavím a praštím se o desku stolu. Příhrádka
s příbory zadrnčí. „Půjdu,“ říkám.

„Uděláš to pro mě?“

„Ano,“ odpovídám rychle. „Chci říct, jestli chceš, abych to udělala? Asi potřebuješ něco dokončit a já už mám hotovo.“

„To by bylo velmi laskavé, *merci*,“ říká.

Podává mi tlustou krémovou obálku s nápisem „Cello“ vyraženým na přední straně a já přistupuji k němu, abych ji přebrala, skloním hlavu a čtu přes ni decentně napsáno „Pan J. Valente“.

„Seber si věci a zavolám ti taxi,“ říká.

Přikyvuji. „Kamže to jedu?“

„Wilton Crescent, Belgravia,“ říká. „Číslo dveří je na zadní straně obálky, vidíš?“

Otočím ten dopis a přikývnu. „OK.“

„Dej to do poštovní schránky, *d'accord*? A Wendy ani slovo o tom, kde bydlí,“ říká. „Ta holka má v očích značky libry. Tábořila by tam s transparentem, že? Vlastně by na to byla ideální.“

Zamračím se. „Ideální na co?“

„Vyšla tisková zpráva, že Jim hledá novou moderátorku pro svůj program *Vtipálci*,“ vysvětluje. „To proto o tom všichni v restauraci mluvili. Ten program byl jejich největší tahák a po roční pauze dělají novou sérii. Je to hloupý humor. Černý humor. Zábavný, hnusný, geniální.“

„To znamená, že se ti líbí, nebo ne?“ ptám se.

Chvilí přemýšlí a pak pokrčí rameny. „Já jsem z odstínů černé i bílé, jako každý,“ říká. „Myslím, že proto je ta show tak úspěšná. Naráží na něco, *oui*? Na skrytou špatnou stránku člověka, která se ráda zasměje cizímu neštěstí.“

V taxíku využívám první příležitosti, která se mi za celou noc naskytla, abych vytáhla svůj telefon. Otevřu webový prohlížeč, zadám Jimovo jméno a okamžitě mě zaplaví výskyt. Kliknu na odkaz na profesní profil.

Jim Anthony Valente – narozen 12. června 1962 – je mediální ředitel narozený v Anglii. Svou kariéru zahájil v bankovníctví a poté se v roce 1989 stal vedoucím redaktorem nakladatelství Our Times. V roce 1995 se stal finančním ředitelem společnosti Our Times, kde tuto funkci zastával osm let, a současně koupil tři malá vydavatelství časopisů v zahraničí a poté zaujal pozici generálního ředitele. V roce 2001 odkoupil začínající produkční společnost Kyklop, původně RSM Media, kde je dvacet let výkonným ředitelem. Její zisky slušně a neustále rostou.

V roce 2006 si Jim Valente vzal za manželku o patnáct let mladší Lucindu Kitovou. Lucinda Kitová byla dříve modelkou na molu a svou kariéru započala v rodném Norsku. Nyní píše módní rubriku pro časopis *Sunday Times* a je hostující editorkou *Vogue*. Jim a Lucinda mají jednoho syna, Benjamina Valenteho, který se narodil v roce 2011 a je na Bradburyho internátní škole.

Jim Valente stojí v čele čtyř charitativních organizací: projektu sirotčince ve Vietnamu, Water Aid v Senegal, britské asociace mladých nezávislých scenáristů a organizace Zachraňte medvědy.

Není tam nic, co by mi pomohlo pochopit ten úzkostný pocit, který z jeho jména mám, a přesto mě tato neškodná informace ani neuklidňuje. Doufám, že když ho znovu uvidím, snad přijdu na to, co nás spojuje.

„Tady, paninko,“ říká taxikář.

Vzhlednu od modrého displeje telefonu. „Díky, budu tam jen minutku.“

Belgravia je jednou z nejbohatších čtvrtí Londýna. Vystupuji z taxíku a vzhlížím k ohromným domům v půlkruhové ulici – hezký gruzínský pískovec, tyčící se do pěti pater, dole se suterénem. Jejich dům má bíle orámovaná okna s dřevěnými

okenicemi a těžké černé dveře, na nichž visí obrovský vánoční věnec ve stříbrné a zlaté barvě s červenými bobulemi cesmíny. Je to ten nejextravagantnější, jaký jsem kdy viděla.

Všimnu si vozu před hlavním vchodem – závodní zelený Aston Martin DB5 s poznávací značkou 5 JV – a pomyslím si, že musí být Jimův. Vzpomínám si, jak mi táta říkal, že čím je na poznávací značce méně písmen, tím je dražší. Přemýšlím, jestli 5 znamená, že mají pět aut. Natáhnu se, abych se ho lehce dotkla, ale lesklá karosérie ve tvaru žraloka je tak studená, že cuknu rukou zpátky.

Jdu po černobílých šachovnicových verandových dlaždicích ke dveřím, které rámuje bílé sloupy. Po obou stranách stojí úhledně upravené vysoké keře v květináčích. Než tam tu obálku vhodím, zastavím se, abych se mrkla obrovským oknem napravo od dveří, a vidím přímo do rozlehlé kuchyně, která sahá od přední až k zadní části domu. Měděné pánve zavěšené nad bílým kuchyňským ostrovem s dubovou deskou. Je tam dokonale čistá, chromovaná dvojité trouba, složitě vypadající kávovar a mixér na dorty. Na vzdáleném konci místnosti je stůl farmářského stylu s deseti židlemi a mísou ovoce – vše v červené barvě – jablka, rudé hrozny a granátová jablka – a váza se sezónními červenými vánočními hvězdami.

Vhazuji tu obálku do zlaté poštovní schránky a otáčím se, abych přešla zpátky k taxíku, když tu se otevřou dveře. Překvapeně se ohlédnu a vidím, jak tam stojí Jim Valente s tou obálkou v ruce. Šedou košili má rozepnutou až k hrudníku a v těsné blízkosti cítím jeho kolínskou vodu – santalové dřevko. Když přejíždí pohledem po mém těle, usmívá se na mě a já se okamžitě cítím rozpačitě z intenzity jeho očí, které jsou sytě modré, jako studené drahokamy.

„Jakže se jmenujete?“ říká tiše.

Nechci mu odpovědět; chci co nejrychleji odejít, ale než se stačím otočit, vyřítí se mu zpoza nohou pejsek, vyskakuje a vzrušeně štěká.

„Gertie!“ vykřikne Jim. Pejsek běží, aby mě na té kostkované verandě dostihl, ale on ho popadne za obojek, který přes chmýří jeho medově zbarvené srsti ani nevidím. „Pojď zpátky dovnitř! Ne – tudy, no tak!“

Vleče ho zpět dovnitř a já vidím vysokou, podsaditou ženu, která spěchá zezadu.

„Sylvie,“ říká. „Vezmete toho psa, prosím?“

Využívám té příležitosti k odchodu, ale když se otočím, abych odešla, natáhne se po mně a zadrží mi paži. Z jeho sevření heknou, nedobrovolně ostře zalapám po dechu, protože nemám ráda, když se mě lidé dotýkají, ale pokud si toho vůbec všiml, nekomentuje to. Ani mě nepouští.

„Neřekla jste mi své jméno,“ říká.

Ta žena přebírá psa, zatímco já tu stojím s Jimovou rukou zaklesnutou do mé paže. Znovu se na mě usměje a já se tím zářením cítím oslepena.

„Eleanor,“ odpovídám.

„Jste osamělá, Eleanor?“ ptá se. „Jako v té písni?“

Otevřu a zavřu pusou jako ryba, neschopná odpovědět.

Zasměje se. „Nenecháte mě nabídnout vám drink za tu námahu, Eleanor? Bourbon?“

V žádném případě. Jediné, co chci, je zbavit se ho. „Měla bych jít,“ říkám a udělám krůček vzad, takže se jeho ruka uvolní z mého kabátu.

Věnuje mi pobavený úsměv. „Na shledanou,“ říká. „Možná vás ještě někdy uvidím.“

Zavře dveře a já vydechnu. Ten úzkostný pocit, který jsem měla dříve, jako by se ztrojnásobil, a když jdu zpátky těch pár metrů k taxíku, přenáší mě moje mysl v čase zpět. Je tam vzpomínka na někoho, kdo řekl jeho jméno, a já jsem byla mladá a vyděšená k smrti, na nějakém nesnesitelně chladném místě.

Už ho nikdy nechci vidět.

DRUHÁ KAPITOLA

Každou druhou sobotu mám volno. V restauraci je to náš nejrušnější den a den, kdy se nejvíce vydělá na spropitném, ale já jsem nikdy nechtěla přijít o společný čas se sestrou Lissy a strýčkem Charliem. Nasednu na vlak z Londýna a s každou ubíhající milí začínám uvolňovat nitky toho špatného pocitu ze včerejšího večera, který přes noc přetrval jako něco trpkého.

„Tak jsi tady!“ Lissy mi otvírá dveře. „Proč jsi mi nezavolala, abych tě vyzvedla?“

„To je v pořádku, zvládla jsem to autobusem,“ říkám.

Ze stanice Winchester je to do Charlieho vesničky jen pár kilometrů a já ráda sedím v autobuse a dívám se, jak budovy střídají stromy a živé ploty za městem. Ale více než to mám ráda ten pocit, kdy dorazím k Charlieho vchodovým dveřím a překvapím svou sestru.

Má na sobě rumělkový svetřík přes modré džíny a černý tříčtvrteční pouzdrový kabát. Její vlasy jsou objemná blondáta lví hříva, protože si je neučesala, ale ani to nepotřebuje, protože takto vypadá ještě krásnější – divoká rostlina v zimě. Lissy je jedním z těch lidí, kteří se pohybují a mluví rychle a myslí jako raketa. Je radostná, živá a nás ostatní nechává ve svém hvězdném prachu. Chovám se k ní tak, jak jsem se k ní chovala vždycky; jako k té holčičce, jež si brávala na prázdniny do ruksáčku všechny své medvídky; k holčičce, co prvních šest let svého života trvala na tom, že bude nosit růžové baletní

svetříky. Někdy ji chci sevřít tak pevně, že se všechna ta její bonbónková roztomilost vyloučí do vzduchu a já budu moct ty sladké sněhové vločky zachytit na jazyku. Ale mé sestře je nyní devatenáct a být roztomilá je zjevně „pro nymandy“.

Studuje v Southamptonu angličtinu, ale setkáváme se skoro každý víkend – většinou u strýčka Charlieho, aby nás viděl obě, a někdy Lissy přijede do Londýna, protože ráda chodí do klaustrofobických barů a naléhá na mě, abych s ní tančila. Ona mě dokáže přimět dělat cokoli. Jdeme nakupovat a já jí koupím hezké oblečení, které bych si sama pro sebe nikdy nevybrala, ale ve kterém ona září, a večer se díváme na Netflix a *X Factor* a jíme pizzu.

„Chceš čaj, nebo něco silnějšího?“ říká.

Zavru za sebou dveře. „Silnějšího? Je jedenáct dopoledne.“

„Tak co si dáš?“ ptá se vážně.

„Čaj,“ říkám, ale možná bych si měla dát něco silnějšího. „Je tu Charlie?“

„Je na cestě do města,“ odpovídá. „Bude každou chvíli zpátky.“

Strýček Charlie chodí do města jednou týdně pod nátlakem, protože nenávidí sociální interakci.

„Jak je na univerzitě?“ ptám se.

Lissy položí konvici na plotnu a skloní hlavu, aby se nebouchla o nízký strop. Charlieho chalupa je ze šestnáctého století, s trámy a nerovnými prkennými podlahami. Je plná papírů, knih a nespočetných rostlin v každé místnosti.

„Dobře,“ říká. „Píšu smutnou poezii pro osamělé.“

„Ach,“ říkám. „Zní... úžasně?“

„Ano,“ odpovídá. „Je inspirovaná Charliem.“

Usmívám se. Mohu se spolehnout – a vždy jsem se spoléhala – na Lissy, že se díky ní budu cítit lépe. V bezpečí. Cítila jsem se tak včera v noci? V nebezpečí kvůli nějakému jménu?

„Charlie už zase plánuje úklid garáže,“ poznamenává Lissy.

Pokrčím rameny. „Tím vyhrožuje každý rok.“

„Ale teď Pudding Cottage prodáváme, ne?“ říká Lissy.

„Hmmm,“ říkám já.

Je hořkosladké prodávat Pudding Cottage, starý rodný dům Charlieho a táty v Norfolku. Po většinu roku ho pronajímáme a vydělává nám slušné peníze, ale Charlie už má té zodpovědnosti dost a chce ty peníze uvolnit. Chtěla jsem obhájit, abychom si Pudding Cottage nechali, ale jak bych mohla, když jsem tam od svých jedenácti nebyla? Charlie má s tím prodejem pravdu. Přemyslím, jestli se bude cítit lépe, pokud to prodá. Budu se cítit lépe já?

„Takže musíme vyklidit Charlieho garáž, protože všechno to harampádí z Pudding Cottage musí někam jít,“ vysvětluje Lissy.

„Není to harampádí,“ opáčím. „Jsou to všechno tátovy věci.“

„Je to tátovo harampádí,“ říká Lissy. Bere si z ledničky mléko. „Všechno jeho psací náčiní, jeho knihy. Nikdy nic nevyhodil. Ani ň. A my jsme to nikdy neprošli. A Charlieho garáž je tátova harampádí z Londýna už teď plná.“

„Tátovo ‚harampádí‘, jak tomu říkáš, byl jeho život.“ Cítím, že se ho musím zastat.

„OK, dobrá,“ říká. Nalije si mléko a podá mi čaj. „Na Vánoce se sem určitě vrátíš, že ano?“

Přikývnu. Ptá se, protože poslední dva roky jsem pracovala jako dobrovolnice v místní potravinové bance v Londýně. Myslela si, že jsem úžasná, když všem těm lidem pomáhám, ale já jsem se ve skutečnosti šetřila, tím, že jsem se v ten den vzdálila. Ona by mi třetí Vánoce daleko od ní neodpustila a neodpustil by mi to ani strýček. Jakkoli Charlie společenský život nenávidí, s rodinou je to jiné. Lissy a mě si cení stejně vysoce jako svých milovaných rostlin.

„Ještě třináctkrát se vyspíme!“ usmívá se Lissy. „Už máš pro mě dárek? Raději za mě nesponzoruj nosorožce.“

„Není to nosorožec,“ odpovídám.

„Super,“ říká s přikývnutím.

„Je to horská gorila,“ říkám.

Dívá se na mě, já se usmívám a ona se pak začne chechtat. Vyskočí na desku kuchyňské linky a přehodí přes ni nohy. Začne mi povídat o scénáři, který píše, a o nové písni, na které pracuje, a ukazuje mi něco ze své smutné poezie. Její změny v konverzaci jsou jako šípy, jež lítají vzduchem a jež nedokážu zachytit, ale ráda se jimi nechávám zasahovat. Ona je můj život, můj tlukot srdce.

Vchodové dveře se se zívnutím otevrou a vejde strýček Charlie se svou velkou černou německou dogou Polem v závěsu.

„Vše v pořádku, holka?“ říká mi Charlie stroze.

Setrese ze sebe kabát. Ať je počasí jakékoli, obléká si na svůj každotýdenní nákup starý, blátem potřísněný pršiplášť, zaka-boněný výraz a výstřední klobouk. Dnes je to jakési udělátko z umělé kožešiny, černého sametu a peří a kape z toho děšť.

„Ahoj, Charlie,“ říkám a nakloním se, abych mu políbila tvář. Je hrubá, voní hlínou a díky této vůni se cítím bezpečně. On nás s Lissy vždy choval v bezpečí, i když nevěděl, co přesně by měl říkat, nebo i když neříkal vůbec nic.

Polo míří přímo ke mně, s jazykem vyplazeným k uslintanému polibku, ale já jeho nos odpálkuju.

„Ne, díky, psí mozku,“ říkám a třu mu uši mezi prsty.

Charlie se na mě podívá. „Vše OK?“

„Ano,“ odpovídám. „Vše OK.“

„OK“ úplně nevyjadřuje to, jak se cítím, a všichni to víme. Brzy jsou Vánoce a Vánoce jsou pro nás těžké.

„Co to máš na hlavě, Charlie?“ říká Lissy a dívá se na Charlieho klobouk. „Umřelo něco?“

„Elizabeth, nenaučili tě tvoji rodiče, že pokud nemáš nic hezkého, co bys řekla, nemáš říkat vůbec nic?“ poznamenává Charlie, sundává klobouk a vytřásá rozčuchané šedé, větrem ošlehané vlasy.

„Ne,“ zakření se Lissy.

„No tak to tedy měli,“ říká.

„Od šesti let jsem žila s tebou,“ odsekne. „Proč jsi mě to nenaučil ty?“

Obrátí oči v sloup. „Drzá opice.“

Ona se zakření a bez pobídnutí mu nalije šálek čaje. Pije jeden za druhým, vždy ze stejného hrníčku, který má už deset let – oprýskaný modrý s kroužky čajových skvrn uvnitř. Vezme si ho a podívá se na mě. „V Cellu je všechno OK?“

Můj strýc i Lissy už se mě dávno přestali vyptávat na to, kdy podniknu další krok a najdu si v Londýně nějakou kariéru. Práce v restauraci Cello měla být odrazovým můstkem, ale stala se mým životem. Když mě Lissy přijede navštívit, ukazují jí někdy portréty, které kreslím, a ona se na mě dívá se smutným úsměvem na tváři. Myslí si, že bych mohla být něčím víc než tím, čím jsem, ale já nemohu.

„Jo,“ říkám. „To je... Charlie, znáš muže jménem Jim Valente?“

Vzduch prořízne třísknutí Charlieho čajového šálku, který spadne na podlahu a roztříští se na sto kusů. Polo vyskočí a začne štěkat.

„Do prdele,“ říká Lissy a hodí na podlahu utěrku, aby vysála čaj vytékající na dřevěnou podlahu.

Chytnu Pola za obojek, aby nešlapal po střepích.

„Charlie!“ vykřiknu. „Jsi OK?“

Ale Charlie mlčí a upřeně se na mě dívá. V jeho tváři se zračí emoce, kterou nedokážu rozluštit, a předávám psí obojek Lissy.

„Liss, vezmeš ho prosím do obývacího pokoje?“ říkám.

Tiše mě uposlechne a Pola odvede.

„Co se děje?“ zeptám se, jakmile zavře dveře. „Znáš ho?“

„V mém domě s tím člověkem nechci mít co do činění,“ odpoví a teď vidím, že ta emoce byla čistá rozpálená zuřivost.

„Odkud ho znáš?“ přitlačím. „A odkud ho znám já?“

„Já ho *neznám*,“ říká Charlie rozhodně. „Ale on... Nechtěj to všechno vykopat, Eleanor, rozumíš? Teď je to všechno pohřbeno s tvým tátou.“

Mrknu. „Tátou? Co tím myslíš, Charlie? Co má Jim Valente společného s tátou?“

Ale Charlie už se mnou nemluví, spíše si mumlá sám pro sebe a pak otevře zadní dveře kuchyně, zabouchne je za sebou a nechává mě tam zmatenou s tlakem na hrudi. Ještě včera jsem o Jimu Valentem neslyšela a teď můj strýček říká jeho jméno v souvislosti s tátou. Hučí mi v hlavě a opírám se o kuchyňskou linku, abych se zklidnila.

„On ten hrníček miloval!“ říká Lissy, když se vrací z obývacího pokoje. Sklání se, aby z podlahy posbírala kousky porcelánu. „Koupím mu na Vánoce nový. Ale hele, *doufám*, že si děláš srandu. Nechci horskou gorilu, El,“ dodává. „OK?“

Ale já neposlouchám, protože vyhlížím z okna a teď vidím Charlieho v autě, jak zabouchává dveře a startuje motor. Znepokojena otvírám zadní dveře a běžím za ním, ale on už vjíždí na silnici.

„Charlie!“ křičím. „Kam jedeš?“

Stáhne okýnko a zakřičí: „Vrátím se pozdě, OK? Večer na mě nečekejte!“

Je pozdě – jedna ráno – a strýček Charlie stále není doma. Ležím v posteli a poslouchám, jak déšť kape na okenní tabulku nade mnou. Charlieho reakce na Jima Valenteho a to, že zmínil tátu, mě uvrhlo do stavu vnitřní paniky. Volala jsem mu a poslala několik zpráv a vím, že si je přečetl, ale odpověděl jenom zprávou, že odjíždí k příteli a že je vše v pořádku.

Není mi dobře. Posledních pár hodin jsem na telefonu, píšu jméno svého táty a Jima Valenteho do Googlu a snažím se zjistit, jak by mohli být propojeni. Přemýšlela jsem o tom, zda snad

Jim nezadal pro televizní produkci jednu z tátových knížek pro děti, a vypsala jsem jeho všech osm titulů, ale vyhledávač při jejich propojení nic nenašel. Myslela jsem, že mohli znát stejné lidi – agenty, vydavatele –, ale žádné z těch jmen, která jsem si povzpomínala, nikam nevedlo.

Mrknu do tmy pokoje.

Na posteli je nesladěné ložní prádlo, krémové stěny se olupují a závěsy jsou ošuntělé, protože Charlie věci jako závěsy nebarví ani nepere. Jediné věci, které jsou v této místnosti milované, jsou rostliny a staré obrázky – okamžiky bezstarostného života vybledlé sluncem. Je tam naše fotka z pláže v Cornwallu, na které máme v rukou sítě, jsme u skalního bazénu a hledáme kraby. Lissy jsou dva roky, má prsty zamotané do sítě a naříká. Mně je sedm, jsem bezostyšně neohrabaná a mžourám do kamery. Táta má na hlavě slamák a sklání se, aby Lissy vysvobodil prsty. Maminka je v pozadí a kouká jinam. Ona od nás vždy odvracela tvář. Myslím, že Charlie sem tu fotku dal pro mě, abych měla pocit, že to bude vždy můj pokoj, ale ve skutečnosti slouží jen jako bolestná připomínka toho, že máma i táta jsou oba pryč.

Slyším pod podlahovými prkny nějaký zvuk a za minutu po schodech vystupovat kroky. Charlie se vrátil a já jsem se najednou zasekla mezi tím, že se mu chci postavit teď, protože jsem našťvaná za to, že nás opustil bez vysvětlení, a tím, že chci zůstat tady ve své posteli, protože pro jeho zmizení nemůže být žádné vysvětlení dobré, nebo snad ano? Slyším, jak v koupelně nechává téct vodu, jak si čistí zuby a pak zavírá dveře své ložnice.

Uběhne pět minut, kdy jsem paralyzována svou vlastní ne rozhodností, než se rozhodnu a vyklouznu zpod peřiny, obléknu si župan, rychle a tiše projdu chodbou kolem Lissyina pokoje a pak k Charliemu. Přes zvuk deště venku slyším předehraný smích, vidím pod jeho dveřmi blikat modré světlo a cítím se

naštvaně proto, že poté, co mě opustil, přišel domů sledovat komedii v televizi.

Klouby prstů mám jen centimetry od dřeva, připravené k zaklepání, když mé uši zaregistrují zevnitř z místnosti jiný zvuk – tlumené, ale zcela zřejmé vzlykání, které vysílá šok do mého těla. Charlie není nikdy naštvaný a *nikdy* nepláče. Viděla jsem ho plakat pouze jednou – na tátově pohřbu. Vzpomínka na ten den mě spaluje a ruka mi klesne podél těla, protože si náhle uvědomím, kde jsem už slyšela jméno Jim Valente.

Ten kostel páchl vlhkou hlínou a byl chladný, tak studený, že se zdálo, že vyrostl z kamene jako nějaké záhrobní prsty. Přes bavlněné šaty jsem měla jen tenký svetr a ruce mi zmodraly. Pamatuji si, že jsem si myslela, že to bylo, jako by mi někdo obkresloval žíly fixou. Během bohoslužby se vedle mě na jedné straně vrtěla Lissy, tahala se za vlasy a točila jimi kolem prstů, a na druhé straně seděl Charlie, hleděl přímo před sebe, bez hnutí, jako kámen. Helen, stará prateta z máminy strany, seděla vedle něj ve vlněných černých šatech, které jí byly příliš velké, a kousala se do tváří jako křeček. Dělal to silný zvuk, jako by cucala bonbóny, a já jsem jí chtěla říct, aby s tím přestala, ale nemohla jsem. Už jsem nedokázala najít slova pro nic ani pro nikoho.

Vzpomínám si, že lidé za mnou sborově odpovídali faráři a jejich dech se mi kolem tváře mlžil jako duch. Varhanice hrála se shrbenými rameny a měla na sobě černý plášť, takže vypadala trochu jako netopýr. Pamatuji si jen zvuk těch kostelních písní, jako když se kostelem valí přílivové vlny, ale nikoli slova. Nezpívala jsem. Sotva jsem dýchala. Oslavnou řeč přednesl tátův literární agent. Většinu těch slov jsem nerozuměla, ale myslela jsem, že by se to tátovi líbilo, protože on měl dlouhé proslovy rád, ale vše v tu hodinu bylo děsivé a špatné. Pro tátu se to všechno zdálo být příliš šedivé a běžné. On by byl chtěl

na svém pohřbu barvu; chtěl by fanfáry a klobouky. Ale to by nebylo vhodné, vzhledem k tomu, co se mu stalo, takže barva byla šedá, protože šedá byla nálada.

Seděla jsem tam a věděla, že ve dnech po pohřbu se schoulím ve své ložnici za zamčenými dveřmi, protože po tom dni, když všichni odejdou domů, aby své černé obleky a šaty svlékli a pokračovali v životě, to bude skutečně osamělý čas. Tihle lidé si odbydou svůj temný den u hrobu, ale v mé rodině temné dny teprve nastanou. Znovu. Bylo mi jedenáct, Lissy bylo šest a byly jsme sirotky. To bylo slovo spojované s příběhy a ne něco, co se přihodilo skutečným lidem, ale tady jsme. Nám se to stalo.

Vzpomínám si, že jsem ke konci bohoslužby pohlédla na Charlieho, ale on stále zíral před sebe se slzami na tvářích a zprohýbal program bohoslužby v rukou tak, jako by to byla nějaká žalostná harmonika. Jen před čtyřicetimi hodinami se zavázal k tomu, že se o Lissy a o mě postará a že nás vezme s sebou do Francie, a přestože nikdy neměl vlastní děti a nikdy nebude vědět, jak nám učesat vlasy nebo jak s námi mluvit o holčičích věcech, byla jsem za něj nesmírně vděčná. Vzpomínám si, že jsem se na něj dívala, abych mu to řekla, ale on promluvil dřív než já, s očima na rakvi a hlasem tichým, ale nabitým hněvem.

„Jim Valente,“ řekl a roztřásl se mu hlas. „Za toto může on.“

Vzpomínka se náhle zastaví a já v uších slyším svůj mělký a nepravidelný dech. Za co může Jim Valente? Smrt mého táty? Toto myslel Charlie? Ale jak by mohl být Jim Valente vinen tím, že táta zemřel, když já z jeho smrti viním sebe?

TŘETÍ KAPITOLA

Můj táta se zabil. To jsou slova, která si málokdy dovolím říct, byť i jen v hlavě, protože když je vyslovím, je to, jako by se zformovala do nějaké temné hmoty v mých plicích a dýchání bolí. Tátu vždy sužovala deprese a propadl se do ní ještě více máminou smrtí, ale jeho deprese se vymkla kontrole kvůli tomu, co se stalo Christopheru Barrowsovi.

Byl jasný listopadový den a přesvědčila jsem tátu, aby mě vzal do parku naproti našemu londýnskému domu a hrál se mnou fotbal, zatímco Lissy byla na představení. Nechtěl jít, protože byl unavený, a naservíroval mi veškeré výmluvy proč neopouštět dům. Řekl mi, že nám rezervoval lístky na film, což mě rozčililo, protože jsem věděla, že jakmile se v kině stáhnou světla, bezpochyby usne. Věděla jsem, že ho život unavuje, prožila jsem s ním dost cyklů deprese, ale v ten den jsem sobecky chtěla, aby se mi věnoval. Řekla jsem, že bude dost času i na fotbal, a po chvíli mu došly výmluvy. Potěšena jsem ho vytáhla ze dveří a do parku, kde se mnou neochotně kopal do balónu. Skončili jsme po třiceti minutách, s tvářemi rudými od zimy, a čekali jsme na semaforu, abychom přešli zpět do naší ulice.

„Víš, jak se unavím,“ řekl. „Nejsem jako normální tátové, vždyt víš.“

„Vím,“ řekla jsem a vzhledla k němu. „Jsi lepší.“

Usmál se, ale věděla jsem, že jen proto, aby mě potěšil, protože se usmál jen tak letmo a vypadal opravdu vyčerpaně. Kousla

jsem se do rtu a bála se, že nás teď do toho kina nevezme. Opřel se o tyč semaforu a já jsem držela ten fotbalový míč.

„Mohl bys usnout v kině, tati?“ navrhla jsem, což by pro mě bylo OK, protože bych mohla jíst jeho popcorn.

„Ať tě ani nenapadne jíst můj popcorn, pokud usnu,“ řekl a já jsem se na něj radostně usmála, protože mě znal tak dobře.

Přidali se k nám další dva lidé, nějaká žena a její holčička, která měla na sobě hezký červený kabátek a držela bílého medvídka. Táta se zeptal, jak se ten medvídek jmenuje, když tu se za námi náhle ozval hlasitý křik. Všichni čtyři jsme se otočili a uviděli muže oblečeného jako klauna, který třicet metrů před sebou honil parkem muže v kostýmu lva. Oba se k nám řítily velkými, neohrabanými kroky v bačkorách a řvali z celého hrdla.

„Šprýmaři,“ řekla ta žena, ale usmívala se. Pak ji její dcera zatahala za ruku, protože si nemohla zapnout kabátek. Ta žena se sklonila, aby jí pomohla, a já jsem viděla, že se zasekl zip.

Ozvalo se další zařvání, já jsem se ohlédla na toho lva a klauna a na tváři se mi rozlil úsměv.

„Jdou sem, tati,“ řekla jsem. „Vypadají tak legračně!“

Ale on se neusmíval. Vypadal našťavaně a položil mi ruku na rameno. Byla těžká, což nebylo u něho zvykem, a její váha ve mně vyvolala stísněný pocit. Podívala jsem se na semafor, na rychle projíždějící auta a zpět na toho lva, který se nyní rychle blížil k silnici.

„Tati?“ zeptala jsem se, protože mi hlavou problesklo varovné světýlko.

Klaun při každém kroku nejistě klopýtal, nyní křičel a hlava lva sebou lomcovala, až se stočila doleva a ty strašidelné falešné oči byly v pravém úhlu k tělu v tom kostýmu typu „vše v jednom“ s falešnou srstí.

„Tati, já myslím, že z těch otvorů pro oči nevidí,“ řekla jsem a podívala se na něj, ale on jen zavrtěl hlavou.

„Ignoruj je. Je to žert.“

Jeho slova mě zmátla. Otočila jsem se a viděla toho lva jen pár metrů od nás, s hlavou nyní zcela nakřivo, mihnout se přímo kolem nás. Myslela jsem, že se v tu chvíli táta natáhne, aby ho za látku jeho kostýmu stáhl zpět, ale neudělal to. Místo toho se znovu opřel o ten sloup semaforu, vypadal ještě unaveněji než předtím a založil si ruce, když ten lev prosvištěl několik centimetrů od něj a spadl hlavou na silnici. Nějaké auto dostalo smyk. Nepamatuji si, že bych ten náraz viděla, ale vzpomínám si na to žuchnutí a svůj vlastní hlas v uších.

„Tati!“ vykřikla jsem.

Ta žena vzhledla od zipu své dcery a zaječela, ale táta se na mě stále usmíval. Vzpomínám si, že jsem se tím cítila jako převrácená vzhůru nohama, protože jsem se bála, ale on se přesto podivně usmíval.

„Je to OK, Eleanor,“ řekl. „Vyčkej.“

Ale po několika sekundách pohlédl na scénu před námi, jako by to bylo něco nového, a úsměv na jeho rtech vyhasl. Holčičku matka odvrátila od silnice, ale sama se otočila, aby viděla.

„Ten lev, mami!“ řekla ta holčička. „Co se mu stalo?“

Klaun teď běžel rychle, odkopl své obrovské červené boty, běžel na silnici naboso a ječel. Ostatní lidé křičeli a běželi na silnici s ním, auta zastavovala a já jsem se znovu upřeně dívala na tátu a sledovala, jak se jeho tvář jakoby vytrácela. Pak se rozběhl také a nechal mě u toho semaforu. Viděla jsem chodidla toho muže v kostýmu lva na silnici, ale on se nehýbal, nevydával žádný zvuk. Viděla jsem, že se táta připojil ke třem dalším lidem, kteří byli nad tím lvem skloněni.

„Slyšíte mě?“ žadonila nějaká žena.

„Měli bychom ho přesunout?“ zeptal se jakýsi muž.

„Je toto opravdové?“ řekl můj táta.

Řidič toho auta, které do člověka v kostýmu lva narazilo, vypadl z vozidla a omdlel. Při tom pádu ho někdo zachytil.

„Může někdo zavolat sanitku?“ zakřičel nějaký jiný muž.

„Už je na cestě,“ řekla jiná žena.

Držela jsem se kovové tyče semaforu. Mrazila mě do konečků prstů, rychle mi zčervenaly, ale já jsem ji držela, jako bych byla na moři. Nemohla jsem si pomoci, ale zírala jsem na tu scénu před sebou, jako by se to dělo někde jinde, někomu jinému. Na plátně.

Matka té holčičky se po mně natáhla a zahrnula mě do svého objetí spolu se svou dcerou.

„Nedívej se,“ zašeptala mi. „Zajdeme támhle do té kavárny. Řeknu to tvému tátovi, jo? Zůstaň tu chvíli a vezmi mou holčičku za ruku, OK?“

Vložila ruku své dcery do mojí a ta holčička na mě zírala s očima dokořán. Její medvídek byl na zemi a můj fotbalový míč se někam odkutálel. Ani jsem nevěděla, že jsem ho upustila. Když se ta žena vracela, zvedla jsem medvídka její dcery a podala jí ho.

„Pojď se mnou,“ řekla. „Tvůj táta přijde za chvíli.“

Objednala nám každé limonádu a sušenku a já jsem ji nervózně uždibovala a snažila se nedívat na odraz modrých světel sanitky v otevřených skleněných dveřích.

Táta přišel do kavárny po dlouhých čtyřiceti minutách, ale ten muž, který prošel dveřmi, nevypadal jako on. Měl stejný obličej a stejné oblečení, ale byl proměněný. Neviditelný pár rukou stlačil jeho ramena dolů a jeho tváře do čelistí. Skácel se do kóje vedle mě.

„Jmenoval se Christopher Barrows,“ řekl. „Byl to ženich při loučení se svobodou.“

Ta žena se prudce nadechla a zrcadlila můj vlastní údiv nad slovem „byl“.

„Je...“ Odmlčela se a oči jí kmitaly od její dcery ke mně. „Je v pořádku?“

„Ne,“ řekl můj táta. „Ne.“

„Ach bože,“ řekla ona a naklonila se k mému tátovi. „A vy jste v pořádku?“

Přikývl, ale pak začal plakat.

Ta žena mu koupila šálek čaje a rozpačité s námi seděla pět minut, než vzala svou dceru a odešla.

Táta nechal svůj čaj vychladnout a plakal mi do ramene.

„Nedokázal jsem zachránit před smrtí tvou matku,“ řekl. „Ale toho kluka jsem zachránit mohl! Měl jsem ho zachránit!“

Na hrudi se mi usadila tíha jako kámen.

„Je mi to líto, tati,“ zašeptala jsem. „Neměli jsme jít hrát. Unavila jsem tě a ty jsi ho nedokázal zachytit.“

Neodpověděl mi a jeho mlčení bylo potvrzením mé viny. Za to, co se stalo Christopheru Barrowsovi, jsem částečně mohla já a poté jsem sehrála roli i při tátově smrti. Upřednostnila jsem sebe a hraní fotbalu před jeho zdravím a vyvinulo se to tím nejhorším možným způsobem.

Fotbal už jsem pak nikdy nehrála. Nikdy jsem nedělala žádný sport a přestala jsem chodit ven s přáteli. Seděla jsem k budoucnosti zády a zavřela všechny její dveře, protože jsem si nezasloužila štěstí, když jsem způsobila tolik bolesti.

Z trhaného spánku se probouzím brzy a jdu dolů do kuchyně a ke vzkazu, který naškrábal a položil na stůl Charlie. Říká, že odešel předat nějaké rostliny, ale nezanechal žádnou náповědu ohledně toho, kam šel nebo jak dlouho by tam mohl být, a já okamžitě vím, že tato neurčitost je záměrná; že se mnou nechce mluvit o Jimu Valentem, a kvůli tomu se cítím ve svém zmatku zoufale sama.

Děšť stále zpívá proti skleněným tabulkám a mě bolí mozek, jak se snažím vyřešit, co mám dělat. Mám směnu v restauraci, ale mám tu počkat, abych si znovu promluvila s Charliem? Řekl by mi, co o Jimu Valentem ví, pokud vůbec něco? Pokud něco ví, proč si to celé tyto roky nechával pro sebe? Co ví Lissy? Přeji

si, samozřejmě ne poprvé, aby tu byl táta, abych se ho mohla zeptat, co mám dělat.

Vracím se nahoru a otvírám dveře ložnice své sestry. Ještě spí, ale já ji chci probudit a promluvit si o Jimovi, o tátovi, avšak místo toho znovu zavřu, jdu si sbalit věci a pak odejdu na vlakové nádraží.

Směnu začínám až v poledne, ale chci si předtím jít zaběhat a vyčistit si hlavu, protože cesta zpět do Londýna mi mozek zamlžila ještě více. Cítím, že to, jak jsem strávila posledních čtrnáct let, schovaná v sobě s tou hanbou a vinou onoho dne v parku, visí na zjištění, jaké by mohlo být spojení mezi Jimem a mým tátou.

Stejně jako kreslení je běh jednoduchý lék, když je život zamotaný nebo stresující. Oblékám si černou lycru, která je pro mě něco jako druhá kůže, zavazuji si tkaničky a nasazuji sluchátka. Běžím betonovými ulicemi Maida Vale, dolů po Edgware Road, kličkuji kolem hrstky lidí ve Speakers' Corner a přes Hyde Park směrem k Serpentine. Mohla jsem se tu zastavit, nadechnout se jeho svěžesti a otočit se, ale běžím dál, ke Knightsbridge, kolem čilých nakupujících a dovezených rychlých aut, až se dostanu do vilových ulic, kde zpomalím do rekreačního běhu a uvědomím si, kam jsem se přivedla.

Stojím přímo před dveřmi Jima Valenteho a Lucindy Kitové ve Wilton Crescent. V uších slyším vysokofrekvenční bzucení a nevolnost, která není způsobena během, do mého těla vysílá návaly horka a chladu.

Vzdálím se od jejich dveří a přeběhnu ulici, kde se stabilizují opřením o železný plot soukromých zahrad. Pak dostanu nápad. Všechny tátovy věci, které jsme zatím neprošli, jsou v tom starém domě v Norfolkku. Musím se vrátit do Pudding Cottage a do podkroví, kde je uloženo vše, co po tátovi zbylo.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Včera jsem během obědové směny řekla Wendy a Davidovi, že se cítím špatně, a tak dnes ráno snadno věří mé lži, když jim píšu SMS a říkám jim, že mi není dobře a nedostavím se.

Cesta z centra Londýna do Pudding Cottage vyžaduje dva vlaky a taxík. Většinu cesty mě povzbuzuje naděje, že zjistím něco o spojení táty s Jimem Valentem. Ale jakmile se taxikář otočí a rozjede se zpět dolů tou úzkou cestou z dohledu, vyžádá si veškerou mou odvalu neběžet za ním a neskočit zpět do auta. Nebyla jsem tu čtrnáct let a ano, vše po tátovi je tady, ale pro mě je zde i jeho duch.

Ten dům tu stojí upravený a hranatý, s nízkým doškovým průčelím, a sousedí se zemědělskou půdou. Kdysi patřil rodičům táty a Charlieho, ale když zemřeli, Charlie dělal zahradního architekta v Itálii a táta byl šťastný v Londýně, kde žil spisovatelem bohémským životním stylem. Rozhodli se ho po většinu roku pronajímat, ale v letních měsících jsme ho měli pro sebe. Sedávali jsme na zadních schodech, jedli broskve z farmářského obchodu a sledovali traktory při sklizni. Hráli jsme si v potoce dole v uličce, zatímco táta trávil hodiny prací ve svém pokoji. Byla to izolovaná, idylická čokoládová krabíčka, ale teď na ni zírám a chce se mi zvracet, protože všechny ty dobré vzpomínky, které se zde vytvořily, jsou zastíněny tou špatnou, která byla do mých očí bolestně vypálena.

Procházku začínám cestou ke dveřím. Klíč od chalupy mám, nosila jsem ho v klíčence strašně dlouho, a přestože je to každý den doslovná ostrá vzpomínka na tátu, jeho reálné využití v tuto chvíli znamená čelit mu mnohem více než po všechny ty roky. Vkládám klíč do zámku, otočím jím a tlakem dveře opatrně otevřu. Neřekla jsem jednateli, že přijdu, a protože jsem se dívala na dostupnost online, vím, že si ji tento týden pronajímají nějací lidé, ale já nemohu těch pět dní do pátku čekat na změnu.

„Haló?“ zavolám. „Je tu někdo?“

Pokud tu někdo je, přišla jsem s výmluvou, že se dívám na měřiče, ale ke své útěše se setkávám s tichem. Zavřela jsem za sebou dveře a otočila se do obývacího pokoje. Důvěrná znalost toho pokoje mě zasáhla do tváře. Neměla bych váhat; měla bych jít přímo na půdu a dát se do toho, co potřebuji udělat, ale místo toho se zastavím a nasávám to do sebe.

Chalupa voní proutím a leštidlem na dřevo. Stejně voněla vždy. Rychle sjedu ten prostor pohledem. Vedle syčícího radiátoru je šedá plyšová pohovka, kde jsme s Lissy lehávaly a sledovaly filmy. Na zdi je obraz lodi, modro-fialovo-oranžové, na který jsem se upřeně dívala, když se mi Lissy snažila číst příběhy, než se vůbec naučila číst. Na křbové římse je ta malá modro-bílá plachetnice.

Slyším tikot hodin na zdi a nelíbí se mi, že jsou ty hodiny tady, že je tady to umělecké dílo, všechny tyto věci, které jsou tu pořád stejné, zatímco všechno mimo toto místo se úplně změnilo. Chvějí se. Kuchyň je za mnou, dveře jsou zavřené a já jsem vděčná. Do té místnosti už nikdy nechci vstoupit.

Všimnu si, že je přes židli v jídelně přehozený nějaký svetr a na stole jsou želvovinové brýle na čtení, které mi připomínají, že bych tu neměla být. Co by se stalo, kdyby mě tu našel ten, kdo si tu chalupu pronajímá? Co bych řekla?

Měkké dřevo zábradlí se v zadní části místnosti stáčí nahoru do dvou ložnic v patře, a když vystupuji po schodech nahoru, cítím ten vroubek na koncovém sloupku, který jsem jednou udělala nožem, když jsem byla na tátu našťvaná za to, že řekl, že nás vezme na ryby a hranolky, ale pak na to zapomněl. Nasávám scénu z okna na odpočívadle a vidím, že pole jsou nyní rozorána. Na obzoru vidím sousední farmu a kouř linoucí se z komína. Nemám potřebu vejít do ložnice, v níž spával táta, když tu byl, ale vidím ty dveře pootevřené a natahuji se po západce, která vrzne jako vždy. Při tom zvuku mě rozbolí srdce. Táta nám tu čítával příběhy.

„Slova jsou světy,“ řekl mi jednou, když jsme si četli *Lva, čarodějnicí a skříň*. Lissy už spala a její horké tělo se mi stočilo k zádům. Vzpomínám si, že se na mě táta usmál, než mě uložil a odešel pracovat dál na své knize. Vyplížila jsem se z postele, přešla ke skříni v jeho pokoji, usadila jsem se v ní a čekala, až na kůži ucítím závan ledového vzduchu, v naději, že budu vytržena z tohoto světa a hozena do sněhu. Vrátil se o několik hodin později a našel mě tam spát.

Zavírám ty dveře, беру si z koupelny bílou židli a vylezu na ni, abych otevřela dvířka na půdu. Okamžitě mě zasáhne pronikavá vůně norfolkského došku, staré lepenky a naftalínových kuliček. Teplo chalupy na půdu nedosahuje, a proto si zapnu kabát, než stáhnou ocelový žebřík a vylezu na něj.

Vidím křivě naskládané krabice, zrcadlo opřené o jeden z trámů, rozbité světlo ventilátoru a obraz vzhůru nohama. Je to jeden z mých obrazů – pruhovaná kočka na střeše stodoly –, jehož tvorbu si stěží pamatuji.

To, na co se chci podívat, jsou krabice, protože to jsou věci, které Charlie spěšně sbalil, když táta zemřel. Většinu psaní a práce dělával tady. Uvnitř by měla být veškerá jeho korespondence s agenty a vydavateli. Možná tam bude něco, co bych mohla spojit s Jimem Valentem.